

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 153/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **DUCI s.r.o.**, Mäsiarska 30, Košice, zastúpeného JUDr. Roland Kovács, advokát, s.r.o., Mäsiarska 30, Košice, proti postupu Správneho súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. KE-7S/56/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. KE-7S/56/2019 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **750 eur**, ktoré **j e** mu Správny súd v Košiciach **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Správny súd v Košiciach **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **713,96 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. KE-7S/56/2019, pôvodne v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 7S/56/2019. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal správnenému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že správnu žalobou podanou pôvodne krajskému súdu 14. augusta 2019 sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti opatrenia žalovaného – Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, Košice (ďalej len „žalovaný“), spočívajúceho v evidencii sťažovateľa v zozname fyzických osôb a právnických osôb, ktoré porušili zákaz nelegálneho zamestnávania podľa zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 82/2005 Z. z.“).

3. Dňa 26. februára 2020 krajský súd vyzval sťažovateľa, aby oznámil súdu, či zotrváva na podanej správnej žalobe, resp. či túto berie späť s poukazom na to, že, ako to zo zoznamu fyzických osôb a právnických osôb, ktoré porušili zákaz nelegálneho zamestnávania, vyplýva, žalobca v tomto k 17. februáru 2020 už evidovaný nie je.

4. Sťažovateľ podaním z 26. februára 2020 doručeným krajskému súdu v ten istý deň vzal žalobu späť a uplatnil si právo na náhradu trov konania.

5. Uznesením sp. zn. 7S/56/2019 z 11. marca 2020 krajský súd zastavil konanie (výrok I), rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok II), a sťažovateľovi vrátil súdny poplatok za žalobu (výrok III).

6. Dňa 30. marca 2020 podal sťažovateľ proti výroku II uznesenia z 11. marca 2020 kasačnú sťažnosť a navrhol uznesenie v napadnutom výroku zmeniť a priznať mu nárok na náhradu trov konania.

7. Sťažovateľ zisťoval 22. mája 2023 stav konania vo veci kasačnej sťažnosti na Najvyššom správnom súde Slovenskej republiky ako kasačnom súde. Najvyšší správny súd oznámil, že žiadne konanie o predmetnej kasačnej sťažnosti neeviduje.

8. Písomným podaním z 22. mája 2023 sťažovateľ urgoval na krajskom súde bezodkladné predloženie spisu kasačnému súdu na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti. Krajský súd na uvedené podanie nijako nereagoval.

9. Podľa zistení sťažovateľa kasačná sťažnosť nebola predložená najvyššiemu správnenému súdu ani ku dňu podania ústavnej sťažnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že správny súd (pôvodne krajský súd) ani po uplynutí takmer štyroch rokov nepredložil súdny spis s kasačnou sťažnosťou najvyššiemu správnenému súdu ako kasačnému súdu na rozhodnutie o nej, čím porušil označené práva podľa ústavy a dohovoru.

11. Z prehľadu napadnutého konania je podľa sťažovateľa zrejmé, že predmetné konanie je poznačené zbytočnými priet'ahmi. Konajúci súd bez zjavnej príčiny nepredložil kasačnú sťažnosť kasačnému súdu na rozhodnutie. Kasačná sťažnosť bola pritom podaná 30. marca 2020 a predloženie veci sťažovateľ urgoval podaním z 22. mája 2023. Zbytočné priet'ahy vznikli po podaní kasačnej sťažnosti a trvajú až k dnešnému dňu, čo predstavuje obdobie nečinnosti takmer 4 roky. Predloženie kasačnej sťažnosti je pritom úkonom technicky ani právne nenáročným, ktorému má v zmysle zákona predchádzať doručenie kasačnej sťažnosti druhej strane na písomné vyjadrenie. Sťažovateľ nemá vedomosť o tom, či správny súd doručil kasačnú sťažnosť žalovanému, doteraz však sťažovateľovi nebolo doručené žiadne vyjadrenie žalovaného, čo indikuje záver, že konajúci súd nedoručoval kasačnú sťažnosť žalovanému. Nečinnosť v uvedenom rozsahu nemôže ospravedlniť ani nové usporiadanie súdov, ktoré sa uskutočnilo v priebehu roka 2023, t. j. značnú dobu po podaní kasačnej sťažnosti. Rovnako je bez právneho významu, že v danom prípade je kasačnou sťažnosťou napadnutý len výrok o náhrade trov konania.

12. Predmetom napadnutého konania bude rozhodovanie o trovách konaniach po späťvzatí žaloby, a to z dôvodu, ktorý procesne zaviniť žalovaný. Ide teda o právnu otázku bez potreby vykonania akéhokoľvek dokazovania. V predmetnej veci ani jeden z účastníkov nespôsobil zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní. Zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní boli spôsobené výlučne postupom správneho súdu, ktorý napriek podaniu kasačnej sťažnosti a napriek urgencii v roku 2023 vec nepredložil kasačnému súdu na rozhodnutie. Pri riadnom a efektívnom postupe správneho súdu uvedená vec mala byť už rozhodnutá na kasačnom súde.

13. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ zdôvodňuje neprimerane dlhou dobou absolútnej nečinnosti súdu napriek tomu, že malo ísť „iba“ o predloženie veci kasačnému súdu a k podaniu tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľ pristúpil až po uplynutí 9 mesiacov od doručenia písomnej urgencie súdu na bezodkladné predloženie veci kasačnému súdu.

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 153/2024-10 z 19. marca 2024 ju v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie správneho súdu

15. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagoval predseda správneho súdu, ktorý v podaní sp. zn. 1 Spr.V/46/2024 z 22. apríla 2024 uviedol, že zo súdneho spisu krajského súdu, na ktorom bola pôvodne podaná správna žaloba 14. augusta 2019, vyplýva, že sťažovateľ vzal späť žalobu a uplatnil si právo na náhradu trov konania. Krajský súd uznesením z 11. marca 2020 zastavil konanie (výrok I), rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania (výrok II), a vrátil sťažovateľovi súdny poplatok za správnu žalobu (výrok III). Sťažovateľ 30. marca 2020 o 20:47:31 hod. elektronicky doručil krajskému súdu kasačnú sťažnosť proti výroku II uznesenia krajského súdu.

16. Správny súd z elektronického súdneho registra zistil, že 22. mája 2020 bola vyznačená právoplatnosť predmetného unesenia, stav spisu bol vyznačený ako právoplatne skončený a spis bol 5. augusta 2020 krajským súdom archivovaný. Predmetná kasačná sťažnosť doručená elektronicky

nebola v tom čase, keď bola doručená súdu v listinnej podobe, vytlačená z registra do spisu „a z akých dôvodov nám nie je známe.“. Zo spisu ďalej vyplýva, že spis bol 22. mája 2023 obnovený, a to z dôvodu urgencyie právneho zástupcu sťažovateľa, aby vec bola predložená kasačnému súdu. Následne krajský súd kasačnú sťažnosť vytlačil a založil do spisu a spis bol 24. mája 2023 pridelený do senátu „8S“ krajského súdu.

17. Po vzniku správneho súdu bol spis prerozdelený 9. júna 2023 do senátu „2S“ správneho súdu a predložený vyššej súdnej úradníčke, ktorá 25. marca 2024 vyzvala žalovaného na vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti, žalovaný vyjadrenie doručil 4. apríla 2024, ktoré bolo následne doručené 5. apríla 2024 sťažovateľovi na vedomie. Dňa 8. apríla 2024 bol spis predložený najvyššiemu správneému súdu na rozhodnutie o kasačnej sťažnosti.

18. V kontexte uvedených okolností predseda správneho súdu akceptoval, že uvedené úkony mali byť urobené skôr. Poukázal na technické problémy spojené so vznikom správneho súdu 1. júna 2023 a prechodom agendy na tento súd. Poukázal na provizórne fungovanie správneho súdu v dvoch rozdielnych budovách a na následné presťahovanie do novej budovy a všetky s tým súvisiace okolnosti (zriadenie nových registrov, prerozdeľovanie spisov, zariaďovanie kancelárií, zapájanie počítačov a pod.). Súdny spis nepredložil ústavnému súdu z dôvodu, že bol predložený najvyššiemu správneému súdu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

19. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní správneho súdu a sťažovateľa dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

20. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom správneho súdu (pôvodne krajského súdu) spočívajúcim v nečinnosti, čo sa týka predloženia kasačnej sťažnosti najvyššiemu správneému súdu.

21. Právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania a opatrení orgánov verejnej správy a následne prieskumnej činnosti ich rozhodovania a opatrení v rámci správneho súdneho konania. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, z ktorej vyplýva, že vylučuje jeho aplikáciu na veci prejednávané v správnom konaní, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 a 31)]. Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých veciach, kde sa správne konanie považuje za konanie trestné.

22. V prerokúvanej veci išlo o evidenciu sťažovateľa v zozname fyzických osôb a právnických osôb, ktoré porušili zákaz nelegálneho zamestnávania podľa zákona č. 82/2005 Z. z., išlo teda o formu postihu sťažovateľa za porušenie zákonného zákazu, ktorý má preventívno-represívnu povahu, preto v tejto veci možno aplikovať čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru ESLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ

ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

24. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

25. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

26. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci ústavný súd vychádzal z toho, že v predmetnej veci išlo len o vykonanie úkonov spojených s podaním kasačnej sťažnosti (doručenie na vyjadrenie žalovanému) a predloženie veci kasačnému súdu na rozhodnutie. V tomto kontexte nemožno uvažovať o skutkovej alebo právnej náročnosti veci. Správny súd mal vykonať len úkony bežného až administratívneho charakteru. Z hľadiska významu veci pre sťažovateľa nejde o privilegovaný typ konania, v ktorom by sa vyžadovala osobitná rýchlosť konania súdu.

27. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania. Ústavný súd nezistil také správanie sťažovateľa, ktoré by prispelo k vzniku zbytočných prietáhov v napadnutom konaní.

28. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, je postup správneho súdu v napadnutom konaní. V tomto smere je relevantné, že správny súd (aj v mene krajského súdu, pozn.) priznal pochybenie v postupe po podaní kasačnej sťažnosti 30. marca 2020 sťažovateľom. Kasačná sťažnosť nebola zaevidovaná, na uznesení o zastavení konania bola vyznačená právoplatnosť a súdny spis bol archivovaný. K procesnej aktivite došlo až 24. mája 2023 (po urgencii sťažovateľa), keď bol spis obnovený a pridelený do senátu, t. j. po troch rokoch a dvoch mesiacoch. K doručeniu kasačnej sťažnosti žalovanému došlo až po ďalších desiatich mesiacoch. K uvedenému prietahu došlo zrejme v súvislosti so vznikom správneho súdu a celkovým prechodom agendy na tento súd. Uvedená skutočnosť môže vysvetliť a objasniť uvedený prietah, nemôže ho však ospravedlniť. Navyše táto skutočnosť nemôže byť vyhodnotená na ťarchu sťažovateľa ako účastníka konania. V plnej miere za ňu nesie zodpovednosť správny súd. K predloženiu veci najvyššiemu správneému súdu napokon došlo 8. apríla 2024, t. j. po štyroch rokoch od podania kasačnej sťažnosti.

29. Na podklade skutočností uvedených v bodoch 26 až 28 tohto nálezu ústavný súd dospel k záveru, že správny súd bol v napadnutom konaní, čo sa týka predloženia veci kasačnému súdu a vykonávania príslušných úkonov, nečinný v rozsahu troch rokov a dvoch mesiacov a neskôr ďalších desať mesiacov, čo predstavuje celkovú dobu štyroch rokov. Jeho nečinnosť spočívala v nedoručení kasačnej sťažnosti žalovanému a následne nepredložení veci kasačnému súdu bez toho, aby existoval jediný objektívny dôvod, ktorý by ospravedlnil uvedené obdobia nečinnosti, prípadne aspoň jej časť. Správny súd teda nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa ako účastníka napadnutého konania. Nečinnosťou správneho súdu tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

30. V posudzovanom období v napadnutom konaní konal pôvodne Krajský súd v Košiciach a následne od 1. júna 2023 Správny súd v Košiciach. V zmysle § 1 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správnych súdoch“) zriaďujú sa: a) Správny súd v Banskej Bystrici, b) Správny súd v Bratislave, c) Správny súd v Košiciach. Podľa § 3 ods. 1 zákona o správnych súdoch správne súdy začnú svoju činnosť 1. júna 2023. Podľa § 3 ods. 3 písm. c) zákona o správnych súdoch ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to: z Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Prešove na Správny súd v Košiciach. Z uvedeného dôvodu sa výroky tohto nálezu vzťahujú výlučne na Správny súd v Košiciach, ktorý je zároveň označený ako porušovateľ špecifikovaných práv sťažovateľa, hoci ide o posudzovanie obdobia, keď konal ešte aj Krajský súd v Košiciach.

31. V čase rozhodovania ústavného súdu správny súd vykonal príslušné procesné úkony a predložil spis najvyššiemu správne súdu. Vychádzajúc z uvedeného zistenia, ústavný súd požiadavke sťažovateľa, aby prikázal správne súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov nevyhovet (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

32. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

33. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

34. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

35. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur, ktoré odôvodnil skutočnosťami bližšie uvedenými v bode 13 tohto nálezu.

36. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

37. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech správneho súdu hodnotil predovšetkým dve obdobia jeho nečinnosti v celkovom rozsahu štyri roky s tým, že k tejto nečinnosti došlo v dôsledku pochybenia pôvodne krajského súdu. Ústavný súd prihliadol aj na predmet napadnutého konania – rozhodovanie o náhrade trov konania v konaní, ktoré skončilo zastavením pre späťvzatie správnej žaloby, a s tým spojenú relatívne nízku mieru právnej neistoty sťažovateľa. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľovi v sume 750 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 750 eur oproti sťažovateľom navrhovanej sume 2 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

38. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 713,96 eur.

39. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2024 v sume 343,25 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2024 v sume 13,73 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 713,96 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

40. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je správny súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu